

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **Z. B.**

ukaranego z art. 94 § 1 k.w.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 13 maja 2025 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść ukaranego

od prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Kraśniku z dnia

4 marca 2025 r., sygn. akt II W 107/25, w zakresie orzeczenia o środku karnym z

art.94 § 3 k.w. (pkt II sentencji wyroku),

**uchyla wyrok w zaskarżonej części i przekazuje sprawę w tym
zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w
Kraśniku.**

UZASADNIENIE

Z. B. został obwiniony o to, że w dniu 24 grudnia 2024 r., około godziny 9:00 w miejscowości W., woj. [...] po drodze publicznej kierował pojazdem marki A. o nr rej. [...], nie mając do tego wymaganych uprawnień, tj. o popełnienie wykroczenia z art. 94 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy w Kraśniku wyrokiem nakazowym z dnia 4 marca 2025 r., sygn. akt II W 107/25:

1. uznał obwinionego Z. B. za winnego dokonania zarzucanego mu wykroczenia i za to, na podstawie art. 94 § 1 k.w. wymierzył mu grzywnę w kwocie 1 500 zł (pkt I wyroku nakazowego);
2. na podstawie art. 94 § 3 k.w. orzekł wobec obwinionego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych wymagających kategorii B prawa jazdy (pkt II wyroku nakazowego);
3. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 150 zł opłaty oraz 50 zł zryczałtowanych wydatków (pkt III wyroku nakazowego).

W konsekwencji niezaskarżenia tego rozstrzygnięcia sprzeciwem wyrok uprawomocnił się w dniu 15 marca 2025 r.

Od powyższego wyroku nakazowego kasację wniósł Prokurator Generalny. Zaskarżył powyższe rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w Kraśniku w zakresie orzeczenia o środku karnym z art. 94 § 3 k.w. (pkt II sentencji wyroku), na korzyść ukaranego Z. B., podnosząc zarzut „rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 29 § 1 k.w. w zw. z art. 28 § 1 pkt 1 k.w., polegającego na orzeczeniu wobec obwinionego, na podstawie art. 94 § 3 k.w. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wymagających kategorii B prawa jazdy bez wskazania okresu jego obowiązywania, podczas gdy przepis art. 29 § 1 k.w. określa, że zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych wymierza się w miesiącach i latach, na okres od 6 miesięcy do 3 lat, co obliuguje Sąd do wskazania czasookresu obowiązywania środka karnego”.

W konsekwencji autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kraśniku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się oczywiście zasadna, co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Wyrok Sądu Rejonowego w Kraśniku, w zaskarżonej kasacją części jest wadliwy, ponieważ zapadł z rażącym i mającym istotny wpływ na jego treść naruszeniem przepisów prawa materialnego, wskazanych w jej zarzucie.

Sąd Rejonowy w Kraśniku orzekając w pkt. II sentencji wyroku wobec obwinionego Z. B. na podstawie art. 94 § 3 k.w. środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wymagających kategorii B prawa jazdy nie wskazał, z rażącym naruszeniem dyspozycji art. 29 § 1 k.w., terminu wykonania tego środka karnego.

Zgodnie zaś z treścią art. 29 § 1 k.w. zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych wymierza się w miesiącach lub latach, na okres od 6 miesięcy do 3 lat. Tym samym obowiązkiem Sądu orzekającego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, o którym mowa w art. 28 § 1 pkt 1 k.w. jest określenie w wyroku - i to we wskazanych granicach - czasu obowiązywania tego zakazu.

Konsekwencją nieuwzględnienia przez Sąd Rejonowy w Kraśniku treści wskazanego wcześniej przepisu prawa materialnego było powstanie sytuacji, w której orzeczony zakaz stał się zakazem „bezterminowym”. Rozstrzygnięcie takie pozostaje w sprzeczności z treścią art. 29 § 1 k. w. Jednocześnie doprowadziło też do powstania dla ukaranego sytuacji mniej korzystnej od tej, która nastąpiłaby w wypadku zgodnego z prawem procedowania Sądu Rejonowego w Kraśniku. Niewskazanie okresu obowiązywania środka karnego powoduje bowiem, że nie wiadomo jak długo ma on być wobec ukaranego wykonywany. Należy w tym miejscu podzielić pogląd Sądu Najwyższego, że „niewskazanie okresu obowiązywania orzeczonego zakazu jest rażącym uchybieniem prawa, a konwalidowanie takiego błędu nie jest możliwe w postępowaniu wykonawczym w trybie art. 13 § 1 k.k.w. (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 lipca 2020 r., III KK 350/19 i z dnia 25 lipca 2024 r., IV KK 271/24).

Przeoczenie ustawowego wymogu określenia czasu trwania zakazu określonego w art. 28 § 1 pkt 1 k.w. należy uznać za rażące uchybienie przepisom prawa materialnego, ponieważ brak oznaczenia terminu zakazu sprawiałby, że obowiązywałby on bez ograniczenia czasowego, zwłaszcza, że w postępowaniu wykonawczym usunięcie tego uchybienia, jak to już zasygnalizowano wyżej, nie byłoby możliwe (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 października 2014 r., III KK

124/14; z dnia 30 marca 2015 r., II KK 75/15; z dnia 15 listopada 2017 r., IV KK 284/17; z dnia 17 grudnia 2020 r., I KK 170/20).

Mając na uwadze powyższe rozważania oraz trafność zarzutu kasacji, należało uchylić wyrok Sądu Rejonowego Kraśniku w zaskarżonej części i sprawę w tym zakresie przekazać temu Sądowi do ponownego rozpoznania, w toku którego organ ten uwzględni rozważania prawne Sądu Najwyższego oraz kierunek wniesionego nadzwyczajnego środka zaskarżenia (art. 443 k.p.k.).

Z tych wszystkich względów, orzeczono jak w wyroku.

[PŁ]

[a.ł]